

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. Nr. 396.

Anden Session.

101ste Møde.

Løvedagen den 1ste Marts.

(Fortfat.)

Tscherning (fortf.): Denne hele For-
deling er i sig selv ikke naturlig, og, er
Loven af en forbigaaende Natur, hvilket
jeg ikke troer, saa skulde man blive staaende
derpaa; men man vil gaae fra det, fordi
man føler, at Loven ikke er af en forbi-
gaaende Natur, og her siger jeg til den ærede
Ordfører, at, naar han siger, at Loven er af
en forbigaaende Natur, saa mener han, at det
er en Lov, som skal blive staaende fast, thi
ellers gjorde han sig ikke den Plid for at faae
alle disse Bestemmelser satte igjennem i dette
Dielik.

Ordføreren: Jeg troer, at det vilde
være meget ubegrundet, dersom jeg vilde be-
fylde Thinget for Utaalmodighed ved denne
Sags Behandling (Ja!). Det blev af den
ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts
6te District (J. A. Hansen) for nogen Tid
siden yttret, at han troede, at de, der vilde
sætte Loven igjennem, havde saa bestemt en
Mening, at, om endogsaa de Ændringsforslag,
som vare stillede, vare grundede, vilde de dog
ikke antage dem. Hvis det var Tilfældet,
kunde vi tage os Sagen meget lettere, end vi
have gjort. Ved den Maade, hvorpaa Sagen
forhandles, forekommer det mig, at det har
vilst sig, at det er os om at gjøre at godt-
gjøre, hvorfor vi ikke antog de Ændrings-
forslag, der tidligere vare stillede, og hvorfor
navnlig nu Udvalgets Fleertal tilraader at for-
kaste de Ændringsforslag, der have været stil-
lede til Lovforslaget. Derfor tør jeg maaffee
for et Dieblik vende tilbage til det Spørgs-
maal, som den ærede Rigsdagsmand for Hol-
bæk Amts 2den Valgfreds (Tscherning) nylig

atter har bragt paa Bane. Han siger, at jeg
ikke mener, at denne Lov ikke er bestemt til at
være, hvad han med et ubestemt Udtryk kaldte
en vedvarende Lov; jeg svarer, at, hvis jeg
før, hvad jeg ei troer, skulde have brugt Ordet
„mene“ i en ikke aldeles nøiagtig Forstand,
saa er det nu saa hurtigt gjengjældt, at vi
kunne give hverandre Absolution. Jeg troer
imidlertid, at, da jeg har brugt Ordet „mene“
var det i Henhold til en saadan Kjends-
gjerning, hvorfra der kunde gjøres en utvils-
som Slutning; jeg troer endogsaa, at det
var en Mening, som laa saa naturlig, efter
hans hele Tankegang, at jeg virkelig ikke veed
eller indseer, hvorfor den ærede Rigsdagsmand
ikke skulde have den Mening. Det, jeg sagde,
var, at det forekom mig, at, hvad han anførte
mod det her forelagte Lovforslag, væsentligt var,
at det kom i Strid med hans egne Anskuelse
om en rigtig Organisation — jeg seer virkelig
ikke, hvorfor den ærede Rigsdagsmand ikke
skulde have denne Mening. (Tscherning:
Man foregriber en urigtig Organisation!)
Det foregriber Spørgsmaalet om den Maade,
hvorpaa Organisationen skal ind-
rettes til den Tid, da det samlede Organi-
sationsspørgsmaal kommer under Forhandling
(Ja! Ja!); det var min Mening tidligere, og
jeg seer virkelig ikke, hvorfor den ærede Rigs-
dagsmand skulde gaae fra den. Jeg siger der-
imod, at jeg ikke kan tilegne mig den Erken-
delse, at den Mening, som den ærede Rigs-
dagsmand tillagde mig, er min Mening. Jeg har
sagt, hvad der er min Mening, og jeg gentager
denne min Mening, at jeg stemmer for denne
Lov, og stemmer imod de Ændringsforslag, som
her ere stillede, fordi jeg troer, at man har
gjort en Ophævelse af den særegne Hesteholds-
byrde, som hvilede paa visse Giendomme, nød-
vendig, og fordi jeg ikke i økonomisk Henseende